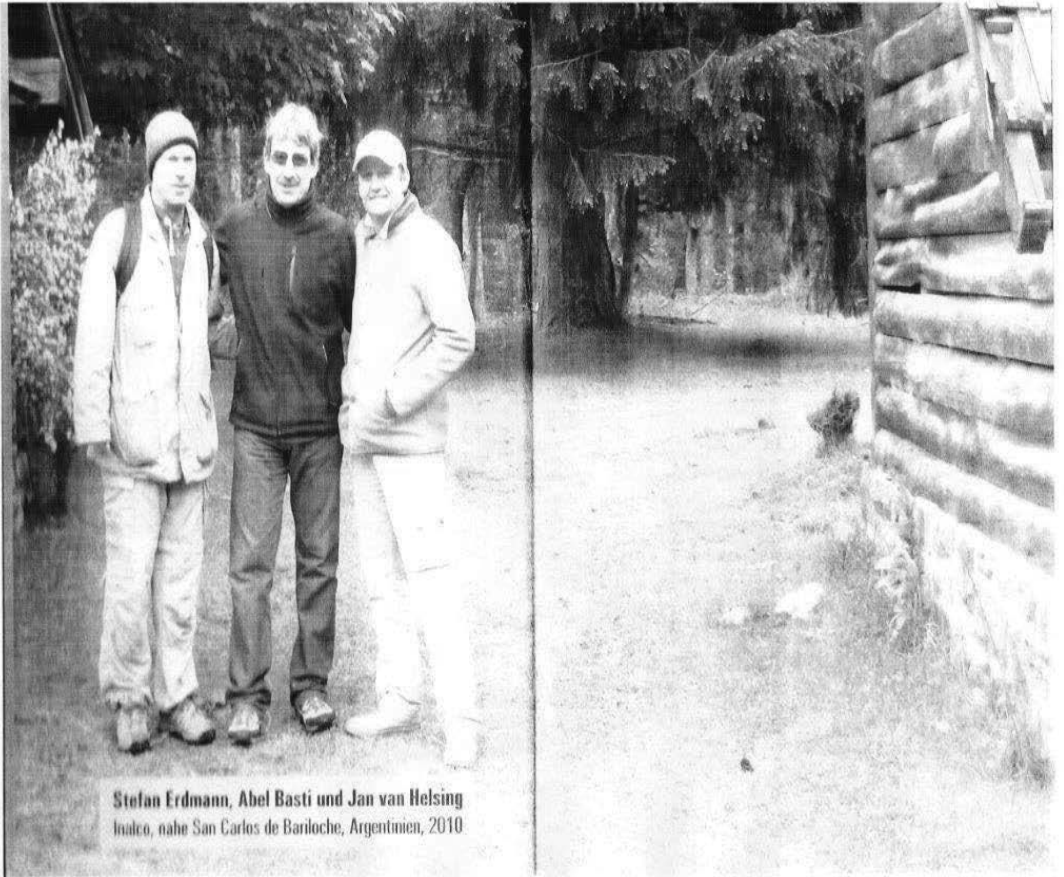

Stefan Erdmann, Abel Basti en Jan van Helsing
Inalco, nabij San Carlos de Bariloche, Argentinië, 2010

Abel Basti

Jan van Helsing

Stefan Erdmann

HITLER

OVERLEEFDE IN

ARGENTINIË

MJVertaalservice.nl

Hitler overleefde in Argentinië

Vertaald uit het Duits

Vertaald door Martin Jan Spiering - MJVertaalservice

Copyright © 2014 **MJVertaalservice**

Oorspronkelijke titel: 'Hitler überlebte in Argentinien'

Auteurs: Abel Basti, Jan van Helsing en Stefan Erdmann

Copyright © 2011 **Amadeus Verlag GmbH & Co.KG**

Birkenweg 4, 74576 Fichtenau (Duitsland)

Fax: +49 (0)7962-710263

www.amadeus-verlag.com

e-mail: amadeus@amadeus-verlag.com

Druk: www.pumbo.nl

Omslagontwerp: De ontwerper

Vormgeving binnenwerk: De vormgever

Non-fictie informatief/professioneel

ISBN 978-90-9028334-0

www.pumbo.nl/boek/hitloverleefdeinargentinie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Verklaring aan de Nederlandstalige lezer	p. 7
Voorwoord van Jan van Helsing	p. 8

DEEL 1 - HITLER IN ARGENTINIË - ABEL BASTI

Voorwoord van Abel Basti	p. 21
Inleiding	p. 24

Hoofdstuk 1 Het Duitse Argentinië	p. 33
De superieure rassen - De connectie tussen Berlijn en Patagonië - Het 'Patagonische complot' - De 'Graf Spee'	

Hoofdstuk 2 Argentinië neemt de nazi's op	p. 65
Een Duitse duikboot bereikt Argentinië - Stalin: " <i>Hitler ontsnapte naar Spanje of Argentinië</i> " - Was het de U-530? - Toevlucht in het eeuwige ijs - Hitler gaat aan land	

Hoofdstuk 3 Duitse duikboten in Patagonië	p. 95
Een duikboot direct voor het huis - Bevestiging door een officieel document - Nazi-leiders en goud - Een Duitse duikboot in de Falkland-oorlog - Gezuiverde archieven	

Hoofdstuk 4 Op zoek naar de Duitse duikboten	p. 121
Duikbootbases - Bemanningsleden in Argentinië - " <i>Ik kwam met Evita's hulp Argentinië binnen</i> " - Nationaal-socialisten en militaire coupplegers	

Hoofdstuk 5 De nazi's van Patagonië	p. 153
Oog in oog met Erich Priebke - Trawanten van de 'Führer' in Argentinië - De connectie met Nederland	

Hoofdstuk 6 Hitlers schuiladres in Patagonië	p. 179
De creatie van het schuiladres - Hitlers kokkin - " <i>Ze brachten hem in een motorboot</i> " - Hitler is in Argentinië	

Hoofdstuk 7 Hitlers lijfwacht	p. 207
Hitlers bank - Hitlers piloot - Hitler en de Argentijnse aristocratie	

Hoofdstuk 8 “Ik was in Hitlers gezelschap”	p. 245
Het spoor via Kroatië – De geheime diensten – Gewond in Patagonië – <i>“Ik was bij de ontmoeting tussen Hitler en Pavelic!”</i>	
Hoofdstuk 9 Het ‘Edén Hotel’	p. 264
De Eichhorns – Vriendschap met Hitler– De brieven van de ‘Führer’	
Hoofdstuk 10 Hitler in Córdoba (1949)	p. 282
Brieven na de ‘zelfmoord’ – <i>“Ik heb Hitler bediend”</i>	
Hoofdstuk 11 Hitlers kinderen	p. 297
Hitlers impotentie – Relatiedrama’s – Hitlers nakomelingen – Moeder Eva – Kinderen in Argentinië?	
Hoofdstuk 12 De ‘vice-Führer’ Martin Bormann	p. 328
Was Hitler in de jaren zestig nog in leven? – Hitlers einde – Merkwaardig: een nazi bij de Mossad – Zeer begeerde nationaal- socialisten	
DEEL 2 – JAN VAN HELSING IN PARAGUAY	p. 359
Meer ooggetuigen – Stroessner nam Hitler in Paraguay op – <i>“Ik ontmoette samen met de minister van Binnenlandse Zaken Hitler en Eva Braun”</i> – Het legitimatiebewijs van Martin Bormann	
Slotsom – door Jan van Helsing en Stefan Erdmann	p. 385
Wat vermeldt de officiële geschiedschrijving? – Ooggetuigen contra geschiedenisboeken – Duikboten zonder nationaal embleem	
Oproep aan de lezers	p. 408
Appendix 1 - Hitlers peetdochter	p. 409
Appendix 2 – Brief van het duikbootbemanninglid	p. 412
De auteurs	p. 413
Bibliografie	p. 415
Bronnen- en voetnotenlijst	p. 417
Fotobronnen	p. 434

Verklaring aan de Nederlandstalige lezer

Dit boek betreft een vertaling uit het Duits van het boek 'Hitler überlebte in Argentinien'. Voor het oorspronkelijke werk zijn de auteurs Jan van Helsing, Abel Basti en Stefan Erdmann verantwoordelijk geweest. De titel van het boek zou kunnen suggereren dat zowel de drie bovengenoemde heren als ik, als vertaler, de door heel veel mensen geaccepteerde realiteit van Hitlers zelfmoord niet onder ogen willen zien en zelfs enige sympathie voor hem koesteren, omdat iedere enigszins opgeleide Europeaan immers geleerd heeft dat het vaststaat dat Hitler in 1945 in zijn bunker zelfmoord heeft gepleegd. Mocht deze suggestie zijn gewekt, dan benadruk ik dat dit op een groot misverstand berust. (Bovendien geldt voor mij persoonlijk dat ik zowel het Joodse volk als de staat Israël een warm hart toedraag, wat het hebben van sympathie voor het nazisme des te meer uitsluit.)

Het doel van de schrijvers is enkel om de lezer te confronteren met een ongemakkelijke waarheid: een waarheid die behelst dat Hitler in tegenstelling tot wat in de reguliere Europese geschiedschrijving wordt beweerd zichzelf niet in 1945 om het leven heeft gebracht, maar daarentegen naar Zuid-Amerika ontkomen is, waar hij nog decennialang heeft geleefd.

In eerste instantie zal u dat wellicht volslagen belachelijk voorkomen, maar als u bereid bent om de in dit boek vastgelegde informatie onbevooroordeeld tot u te nemen, is de kans groot dat u na het lezen ervan een heel andere mening toegedaan bent. De conclusies die de auteurs getrokken hebben, zijn namelijk gebaseerd op gedegen onderzoeken waarin opzienbarende documentatie en bijzondere getuigenverklaringen naar voren komen. Ik beschouw het als mijn roeping om Nederlandstalige belangstellenden van dit alles deelgenoot te maken. In hoeverre u op grond van dit werk uw beeld van dit deel van de geschiedenis bijstelt, is uiteraard geheel uw zaak.

Het oorspronkelijke boek was bedoeld voor Duitstaligen. Vandaar dat de schrijvers zich geregeld specifiek tot hen richten. Als vertaler achtte ik mij niet bevoegd om deze fixatie op met name onze oosterburen ongedaan te maken. Alle specifiek voor hen bestemde uitspraken zijn zonder uitzondering ook voor ons, Nederlandstaligen, van belang.

Kortom: niets staat u meer in de weg om kennis te nemen van de in dit werk opgenomen boeiende en soms zelfs ronduit choquerende feiten. Ik wens u veel plezier daarbij!

Bussum 2014

Martin Jan Spiering

Voorwoord van Jan van Helsing

Beste lezers,

Als iemand mij een half jaar geleden gezegd had dat ik ooit een boek over Hitler zou publiceren, dan had ik hem zeker ongelovig aangekeken. Wat interesseert mij Hitler nou? Wat interesseert het verleden mij? Hebben wij op dit moment geen belangrijker verlangens en uitdagingen op aarde? Want hij is tenslotte al heel lang dood.

Goed, ik geef toe dat ik in een van mijn vorige boeken de stelling heb geponeerd dat Hitler in 1945 niet in de Berlijnse bunker is gestorven, maar het land verlaten zou kunnen hebben door mogelijk naar Nieuw-Schwabenland in de Antarctis te vluchten of ergens in Zuid-Amerika onderdak te vinden. Dat was in 1996. Maar reeds toen had ik afsluitend in de tekst opgemerkt: *“Maar hij is nu in ieder geval dood.”* Dus wat boeit het mij?

Maar zoals dat in het leven soms nu eenmaal gaat, gebeurde er iets onverwachts, en Stefan Erdmann en ik beleefden op onze reis door Zuid-Amerika iets wat niet alleen ons eigen wereldbeeld, dat op grond van onze decennialange studie van samenzweringen zeker wel een en ander kon verduren, werkelijk aan het wankelen bracht, maar ons ook aanleiding gaf om onze visie op de huidige mondiale politieke situatie te heroverwegen. Want degene die graag wil geloven dat de Tweede Wereldoorlog voor eeuwig voorbij zou zijn, dat de nazi's langzaam maar zeker zouden zijn uitgestorven en dat de weg naar een nieuwe wereldorde zou zijn geëffend, zal zich verwonderen. Vragen zoals: *“Waarom heeft Duitsland tot op de huidige dag geen vredesverdrag?”* of: *“Hoezo is op Duitsland nog altijd de VN-clausule betreffende vijandige staten van toepassing?”* zijn door nieuwe inzichten pas echt de moeite van het stellen waard.

Wat weten de geallieerden wat de Duitse bevolking wordt onthouden?

Op 19 januari 2011 doorkruiste een sensationeel bericht het Zuid-Amerikaanse continent. Carlos Perciavalle, een beroemd acteur uit Uruguay, beweert in 1970 samen met de actrice China Zorilla Adolf Hitler en Eva Braun in San Carlos de Bariloche, (uitspraak: *Barilotsje*) in Argentinië gezien te hebben. In een interview met de zender 'FM Azul' verklaarde hij: *“China en ik hebben Hitler en Eva Braun in 1970 in Bariloche gezien. We hadden zojuist ‘Canciones para mirar’, (liederen om te bekijken) opgevoerd van Maria Elena Walsh en begaven ons naar een hotel genaamd ‘El Casco’. De kelner deelde ons mee dat de eigenaar ons had herkend en ons wilde begroeten. We werden naar buiten geleid waar we halt hielden voor een 25 meter hoge muur. Er werd een deur geopend, waarna er twaalf Dobermann Pinschers¹ opdoken. We stonden als versteend. Toen betraden we een gigantisch groot huis vol Duitsers en te midden van hen bevonden zich Hitler en Eva Braun. China en ik konden geen woord uitbrengen. Hitler droeg dezelfde snor als altijd. Onze blikken ontmoetten elkaar in paniek en we besloten meteen weg te gaan. We gingen niet eens zitten, zo bang waren we vanwege alleen al de aanwezigheid van dit duivelse wezen. We hebben er nooit over gesproken. Van pure angst hebben we niemand hierover verteld. Hitler leefde zes maanden in Argentinië en zes maanden in Chili.”⁽¹⁾*

¹ Hondenras

Daar gaat het nou precies om in dit boek. Naast de heer Perciavalle zijn er veel andere mensen, serieuze personen welteverstaan, die eveneens beweren Adolf Hitler in Zuid-Amerika gezien te hebben. Attentie: na 1945. Menigeen zal wel denken: *“Wat een dom geklets!”* en *“Die zullen wel geen goede schoolopleiding hebben gehad in Zuid-Amerika, want anders zouden ze weten dat Hitler in zijn bunker zelfmoord heeft gepleegd. Zulke uitspraken kun je niet serieus nemen.”* Ik weet dat je dat van een afstandje makkelijk kunt zeggen. En ik reageerde net zo toen ik voor de eerste keer hoorde: *“Hitler overleefde in Argentinië!”* Des te verbazingwekkender was het om deze vermeende ooggetuigen ter plaatse persoonlijk te ontmoeten, want alleen op deze manier was het pas mogelijk om een indruk te krijgen of het hier nu ging om druktemakers die bij een directe confrontatie dichtklapten of om mensen die waren opgewassen tegen een langdurige ondervraging.

De zogenaamde ‘bewijzen’ voor de zelfmoordtheorie houden in ieder geval geen stand, want in de herfst van 2009 werd door een Amerikaans team van wetenschappers vastgesteld dat het schedelfragment dat de Russen als dat van Hitler bestempelden, afkomstig was van een vrouw.

Pas kort voor het verschijnen van dit boek werd op N-TV opnieuw de documentaire van History-Channel ‘Hitlers vlucht’ uitgezonden, waarin het team van wetenschappers rondom de professor voor antropologie en tevens archeoloog Nick Bellantoni uit Connecticut bij zijn onderzoek in Moskou en Berlijn werd gefilmd. Bellantoni verklaart: *“Als mij dit schedelfragment bij een normaal forensisch onderzoek zou zijn voorgelegd, dan had ik gezegd: vrouw, tussen de 20 en 40 jaar oud, stierf bij een huisbrand.”* (2)

Naar zijn mening zijn dunne schedelplaten een kenmerk van vrouwen, het door de Russen aan hem voorgelegde schedelfragment vertoonde dat kenmerk. En de voegen tussen de afzonderlijke platen van de schedel zouden er veel te jong uitzien voor een 56-jarige man. Ook de verbindingen tussen enkele botplaten vormen voor hem een heel goede aanwijzing voor de leeftijd van een overledene, omdat deze gedurende het leven bij alle mensen volgens karakteristieke patronen veranderen...

Volgens de officiële lezing pleegde Hitler op 30 april 1945 zelfmoord in zijn bunker, toen de geallieerden Berlijn bijna volledig hadden veroverd. Hitler schoot zichzelf dus dood en Eva Braun stierf als gevolg van een cyaankalivergiftiging. Ooggetuigen schetsen dat Hitlers lijfwachten de lijken eerst in lakens gewikkeld hebben, naar buiten gebracht hebben, in de tuin voor de bunker met benzine overgoten en verbrand hebben en daarna in de buurt van de nooduitgang van de bunker begraven hebben. Maar niemand kan deze gang van zaken werkelijk bevestigen. Er is geen lijk en er zijn geen foto’s of getuigen van de zelfmoord.

De Argentijnse journalist en historicus Uki Goñi is auteur van het boek: ‘Odessa - Het ware verhaal. Hulp bij de vlucht voor nazi-oorlogsmisdadigers’. In een artikel voor ‘The Observer’ verklaart hij naar aanleiding van de resultaten van het wetenschappelijk onderzoek over de ‘bewijsstukken’ van de Russen door Bellantoni:

“Het schedelfragment dat de Russen buiten Hitlers bunker hebben uitgegraven, kan niet van Hitler geweest zijn. Het afgenomen DNA was zonder meer van een vrouw afkomstig. Het enige materiële bewijs van Hitlers zelfmoord was in een klap nietig verklaard. De vraag hoe hij aan zijn einde kwam, ligt weer open en het biedt complotdenkers de verleidelijke mogelijkheid om te

beweren dat Hitler helemaal niet in de bunker gestorven is. Decennialang werd het verhaal rondom Hitlers lijk geheimgehouden. Geen foto of film werd gepubliceerd. Terwijl het Sovjetleger in mei 1945 Berlijn innam, groeven forensische experts die onder het commando van de contra-inlichtingeneenheid Smersh resorteerden het levenloze lichaam uit dat voor het lijk van de dictator werd gehouden en voerden ze achter gesloten deuren een autopsie uit. Een deel van de schedel ontbrak. Men vermoedde dat het door de kracht van het schot dat Hitler bij zijn zelfmoord loste, was weggeblazen. Datgene wat overgebleven was, stemde echter overeen met zijn gebitsgegevens. Dit werd bevestigd toen de Russen de gevonden gebitsprothese voorlegden aan de assistenten van Hitlers tandarts. De autopsie bevestigde verder dat Hitler, zoals al gefluisterd werd, slechts een testikel had. Maar Stalin bleef wantrouwig en stuurde in 1946 een tweede geheime missie naar Berlijn. In de krater waaruit Hitlers lijk was gehaald, geloofde het nieuwe team het ontbrekende schedelfragment gevonden te hebben. Net als het lijk werden de fragmenten van Hitlers met bloed bevelte sofa tijdens deze verkenning geborgen.

Maar ook hiermee was Stalin, die alle dingen die verband hielden met Hitlers dood geheim wilde houden, niet tevreden. Zonder dat de internationale gemeenschap hiervan op de hoogte was, werd Hitlers lijk bijgezet in een Smersh-centrum in Magdeburg, waar het tot lang na Stalins dood in 1953 bleef. In 1970 groef de KGB het lijk ten slotte nog een keer op, verbrandde het en verstrooide de as boven een rivier. Enkel en alleen het kaakbeen, het schedelfragment en de met bloed bevelte sofa werden in de archieven van de Russische geheime dienst bewaard. De bunker werd in 1947 vernietigd en ten slotte met asfalt bedekt. In 2000 organiseerde het Russische staatsarchief een expositie getiteld 'De neergang van het Derde Rijk'. Hier werd het schedelfragment tentoongesteld. Van het kaakbeen waren echter alleen maar foto's te zien. Het hoofd van het archief, de heer Sergei Mironenko gaf aan dat hij totaal niet aan de authenticiteit van het schedelfragment twijfelde. 'Het gaat hier niet om zomaar een bot dat we op straat gevonden hebben, maar om een deel van een schedel dat we in een grafvonden waarin Hitlers lichaam begraven is.'

In het licht van de ontdekkingen van Bellantoni en Strausbaughs was het vertrouwen van Mironenko misplaatst. Maar zou het schedelfragment niet van Eva Braun kunnen zijn geweest, die op 33-jarige leeftijd stierf en vlak naast haar geliefde Führer in de krater had gelegen? 'We weten dat de schedel toebehoort aan een vrouw tussen de 20 en de 40', zegt Bellantoni. Maar ten opzichte van de stelling over Eva Braun staat hij sceptisch, 'Er bestaat geen melding waaruit blijkt dat Eva Braun zichzelf heeft doodgeschoten of doodgeschoten is. Het zou kunnen gaan om iedere willekeurige vrouw. Er zijn veel mensen in de omgeving van de bunker gedood.'"⁽³⁾

En hoe staat het met de geloofwaardigheid van de zogenaamde getuigen?

Rochus Misch, die in de bunker was en beweerde het lijk van Hitler met eigen ogen gezien te hebben, zei tegen de 'Sun':

"Ik heb geen schot gehoord. Ik heb ook geen bloed gezien. Maar ik zag hoe Hitlers lijk in een laken gewikkeld en naar buiten gebracht werd om verbrand te worden. Het was voorbij."⁽⁴⁾

Verscheidene getuigen, onder wie ook Hitlers kamerdienaar Heinz Linge, zouden echter een schot hebben gehoord. Maar hoe betrouwbaar zijn deze uitspraken?

Christoph Neubauer, de specialist op het gebied van computeranimatie, heeft een 3D-reconstructie van de Führer-bunker vervaardigd. Ook onderzocht hij het uitgestrekte bunker- en tunnelnetwerk onder Berlijn. Volgens Neubauer kan - in tegenstelling tot wat er is beweerd - niemand een schot hebben gehoord, omdat vlak naast het vertrek van Rochus Misch in het benedendeel van de bunker een generator voor duikboten draaide. De vertrekken zouden perfect geïsoleerd zijn tegen geluid en daarom zou een schot niet